

N:o 79.

Af herr **D. M. Lyckholm**, om ändring af 1 § i förordningen angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

I 1 § af kongl. förordningen angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof den 14 april 1866 föreskrifves, att, der Konungen pröfvar nödigt, att jord eller lägenhet, som tillhör enskild man, menighet eller inrättning, skall begagnas till torg eller gata *i stad*, egaren skall vara pligtig att emot ersättning afstå hvad för ändamålet fordras. Det torde emellertid, med den utveckling, befolkningsförhållandena inom landet under de senare årtiondena tagit, numera icke sällan förekomma, att behof af expropriation af mark till torg eller gata yppar sig inom köpingar, municipalsamhällen, stations- eller fabriksamhällen eller andra kommuner, hvilka icke ega stadsrättigheter, men med afseende å sättet för deras bebyggande samt befolkningens mängd och täthet äro fullt jemförliga med städer. Då de ifrågavarande kommunerna rättvisligen synas böra vid verkställande af nödiga gaturegleringar och anordnande af torgplatser ega samma rätt som städerna att, der godvilligt aftal ej kan träffas, genom expropriation förvärfva den för ändamålet erforderliga mark, har jag ansett mig böra hos Riksdagen föreslå en ändring i berörda syfte af ofvannämnda paragraf. Möjligen skulle den ifrågavarande rättigheten lämpligen kunna begränsas till de samhällen, för hvilka byggnadsstadgan för rikets städer är eller framdeles blifver gällande, men i fråga härom likasom beträffande paragrafens ändrade formulering i öfrigt dristar jag mig icke framställa något bestämdt förslag.

På grund af hvad jag anført, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan förändring i 1 § af kongl. förordningen angående jords eller lägenhets

afstående för allmänt behof den 14 april 1866, att den rätt att genom expropriation förvärfva nödig mark för utläggande af torg eller gata, som enligt nämnda paragraf tillkommer stad, måtte tillerkännas äfven köpingar, municipalsamhällen, stations- och fabriksamhällen samt andra kommuner, hvilka icke ega stadsrättigheter, men med afseende å sättet för deras bebyggande samt befolkningens mängd och täthet lämpligen kunna anses böra i förevarande afseende likställas med städer.

Stockholm den 27 januari 1902.

Melcher Lyckholm.

N:o 80.

Af herr **H. Hallin**, *angående tullen å väfnader af lin och hampa m. m.*

Vid 1900 års riksdag väckte undertecknad i motion, n:o 125, förslag angående höjning af tullsatsen för väfnader af lin m. m. på grund af den oproportionerliga skilnaden i tullskyddet för garn och väfnader af lin, som nu förefinnes.

Bevillningsutskottet afstyrkte då i sitt betänkande n:o 2 nämnda motion.

Förhållandet är nu liksom då, att tullen för oblekt och ofärgadt linne-garn utgår med 20 öre per kilogram och för färgadt, *blekt* eller tryckt 40 öre per kilogram, då deremot tullen för linneväfnader är 25 öre per kilogram för väf, som på en yta af 1 centimeter i kvadrat innehåller tillsammans högst 25 varp och inslagstrådar.

Tillverkningen af såväl finare som gröfre linneväfnader bedrifves vid flera fabriker inom landet, men har sedan många årtionden tillbaka äfven varit föremål för hemslöjd, särskildt inom Vestergötland och Halland. De finare linneväfnaderna tillverkas i allmänhet fabriksmessigt, då deremot de gröfre såsom handduksväf och dylika i ganska stor utsträckning ännu förfär-